

26. december

Kære Christine og Frederik,

Tænk, jeg var blevet forvandlet til et **jordbær**. Et meget **stort**, og meget **tykt** jordbær, med meget tynde ben, og nogle små meget tynde arme. Og mine ører var blevet til grønne blade. **“Hjælp !!!! råbte jeg,” HJÆLP!!!** “, men det lød vist ikke særligt højt, og der kom ikke nogen der kunne hjælpe mig.

De 3 kaniner holdt derimod op med at hoppe rundt om mig, og sad et øjeblik helt stille.

“Tænk, han blev virkelig til et jordbær. Tror I også han smager som et?”, sagde den ene lille kanin, og puffede til de to andre, som straks begyndte at grine igen.

“I kan lige prøve ! “ skreg jeg, **“I kan lige prøve !“**

“Ja jeg bryder mig nu ikke meget om jordbær. De er alt for røde, og alt for bløde“, sagde den anden kanin, “men der er jo selvfølgelig bladene på toppen”.

“Nej, det er jo mine ører !!“, skreg jeg igen.

“Årh hvad, jeg synes nu mest, at jordbær er sneglemad” sagde den tredje kanin, “de er så glade for alt hvad der rødt. Desuden er det et meget uhøfligt jordbær, og smager sikkert ikke godt, så lad os finde et andet sted at more os”. Og så hoppede de væk.

Jeg lå helt stille, og kunne ikke røre mig, men solen varmede mig, og fuglene sang, og jeg blev temmelig søvnig, og faldt hurtigt i søvn.

Jeg vågnede igen ved at høre en tør stemme sige: “Nu har jeg aldrig, **det** kalder jeg et jordbær“

Det var selvfølgelig en **snegl**.

En stor fed snegl, med sneglehus på ryggen, og en masse frygtelige raspe-tænder.

Jeg skulle lige til at hidse mig op og skribe, men tog mig i det. I stedet sagde jeg så høfligt og venligt jeg kunne:

“Tænk,- at så smuk en snegl, vil tale med et grimt og giftigt jordbær som mig”.

“Nåh, grim vil jeg nu ikke sige du er”, sagde sneglen, “tvært imod har du en ualmindelig smuk rød og lækker farve, lige den farve jeg holder mest af. Men hvorfor tror du da du er giftig ? Du ser da sund ud, og dufter herligt”.

“Jah, jeg tror heller ikke jeg er giftig, det var bare noget Wonder sagde”, svarede jeg, “han kaldte mig snegledræberen, men ham kender du naturligvis ikke”.

“Joh, det gør jeg da rigtig nok. Han er lidt dum. Tænk han spurgte mig hvorfor jeg altid tog huset med mig. Jeg mener, hvordan skulle jeg ellers ta´ telefonen, hvis den begyndte at ringe”. Sneglen himlede med øjnene, og rystede langsomt med hovedet.

“Nå, men jeg må nok hellere se at komme videre, jeg har lidt halvtravlt.

Og tak fordi du advarede mig”

“Ja, men så farvel da” svarede jeg, og vinkede så godt jeg kunne. Det var vel nok en dum snegl, og tænk, så havde den ikke engang hørt om mobiltelefoner.

Jeg begyndte nu at bevæge arme og ben, hvis man da ku´ kalde dem det, for de var ikke andet end små stilke, så hurtigt jeg kunne, idet jeg tænkte, jeg måske kunne rokke og rulle lidt ned af den lille bakke, jeg lå på.

Måske kom der nogen dygtige og kloge Pixier eller troldmænd forbi dernede, der kunne hjælpe mig, og trylle mig om igen.

Jeg kunne mærke, jeg begyndte at rokke, og så pludselig begyndte jeg at trille. Jeg trillede og trillede, hurtigere og hurtigere, så det kildede i min jordbærmave, og jeg begyndte at grine, selv om det hele slet ikke var morsomt.

Da jeg stoppede, kunne jeg se, at jeg lå ved bredden af den lille sø, hvor solen fik vandet til at glitre og funkler, og hvor vandfaldet sprøjtede muntert, og gjorde mig våd og skinnende. Her var der rart, og hvis nogen kom forbi, ville de helt sikkert finde mig, hvis de da ikke trådte på mig.

Trådte på mig!!! Den tanke havde jeg slet ikke tænkt på - før nu.

Jeg lukkede øjnene af bare skræk, og tænk, nu kunne jeg mærke noget der sad på mig. Det var noget let, men det **sad** ikke desto mindre på mig.

Jeg åbnede forsigtigt øjnene, og fik øje på noget virkelig flot, i blå og gule farver.

Det var en sommerfugl.

Ja, det var oven i købet en virkelig flot sommer fugl.

“Hej med dig !” sagde jeg glad, “er det ikke et dejligt vejr i dag ?”

Sommerfuglen slog vingerne sammen i bar forskrækkelse, og kikkede ned på mig.

“Jeg taler virkelig ikke med jordbær. Især ikke med store tykke og våde jordbær. Jordbær har bare at tie stille når jeg sidder på dem. Ha, jordbær kan jo ikke engang flyve. Se nu på mine vinger, som er lavet specielt til mig, fordi jeg er meget fornem og vigtig, og så på de små grønne totter der sidder på dig. Vi passer virkelig ikke sammen, sådan en som dig, er jo faktisk ikke værd at sidde på”, sagde sommerfuglen, og fløj sin vej i det samme.

Hvad mener I ?

Tænk at være så flot, og så **så** dum at høre på. Den forstod jo ikke et kvæk.

Kvæk !!! Frøer - frøer spiser jordbær, frøer lever i søer. Jeg er et jordbær.

Jeg ligger på bredden af en sø.

Uha Uha

Jeg havde ikke fået tænkt tanken igennem, før der stod en stor frø lige overfor mig.

Den så på mig, slikkede sig om munden, gabte meget højt,--og --

Der blev mørkt, meget mørkt.

*Forvandlet til et jordbær, og spist af en frø,
så hellere lægge sig hen og dø.*

Nå ,- nu må I ha´ mig undskyldt, men jeg skal i seng, for klokken er mange.

Måske får jeg tid en anden dag til at skrive om hvad der videre hændte i Pixie-Haven.

Ind til da, må I begge ha´ det virkelig godt.

Kærlige hilsener og knus fra

Onkel Peder

Onkel Peder's fantastiske julerejse

En helt anderledes julekalender til højtlesning før sengetid

© Peder Henning Pedersen ♥ Tilrettelæggelse:Skawprint-Skagen